

— Да, госпожо, отговори пжтникътъ, като си допрѣ ржката до шапката.

Тенардиерица го изгледа отъ главата до краката. Човѣкътъ бѣ облѣченъ въ изхлузени дрехи и изглеждаше да е бѣденъ.

— Влѣзте, старче, каза тя сухо.

„Старецътъ“ влѣзе. Тенардиерица отново го изгледа. Стори ѣ се, че това е сиромасъ човѣкъ, който не ще може да плати за нощуването. Тя направи знакъ на мжжа си и сетѣ каза:

— Да ти кажа ли, старче, жалъ ми е, че за тебе нѣма мѣсто.

— Турете ме дѣто искате, на чардака или въ обора. Ще ви платя колкото се плаща за стая.

— Два лева вземамъ.

— Добрѣ, ще платя два лева.

— Тогава добрѣ сте дошълъ.

— Два лева ли? запита ханджийката единъ отъ старитѣ пжтници. Нали вземате само 1 левъ?

— За него бива два лева, отговори Тенардиерица. Азъ не приемамъ сиромаситѣ по-долу.

— Това е истина, каза мжжъ ѣ. Такива сиромаси докарватъ срамъ на хана ни.

Новиятъ пжтникъ сложи една бохча и тоягата си на масата, па седна на стола. Козета му донесе веднага бутилка вино и чаша. Търговецътъ, що бѣше искалъ вода за коня си, самъ отиде да го напои. Козета се сви на обикновено то си мѣсто подъ масата и започна да плете.

Човѣкътъ налѣ малко вино въ чашата и си намокри устата. Той силно се втрени въ Козета. Тя бѣ пустала и блѣдна. По главата и бузитѣ ѣ имаше сини петна отъ ударитѣ на Тенардиерица. Дрехитѣ ѣ бѣха окжсани и прѣзъ дупкитѣ се по-